

SERAFÍNSKÁ
CESTA

ČÍSLO 4 ROČNÍK I 1990

SETKÁNÍ MLÁDEŽE SPŘ V BRITANI

Ti, kdo si přečetli v minulém Serafinském cestě článek o EUFRA dovolené 1990, ti už vědí, že se i mladí resp. mladé z Československa v nevelkém počtu tří (z možných pěti) zúčastnily setkání "terciářů" ve Francii. Jednalo se o pochod mladých potažmo z celé Evropy s heslem: "K jaké spravedlnosti?"

Na svou pout jsme se vydaly 3. srpna autobusem ČKK už ve 14. hod., abychom si ještě užily sluníčka. Naštěstí jsme dorazily do horoucí Paříže schlazeny noční jízdou. Zde jsme zcela úspěšně - pro tentokrát - absolvovaly cestu metrem na nádraží, z něhož odjížděl pečlivě vybraný (tj. bezpříplstkový) vlak do Guingamp v Bretani. Po velmi pohodlném cestování nás na nádraží uvítali výrazně maskovaní organizátoři a doprovodili nás do lycea Notre Dame. Moc pěkná škola s kaplí, perkem a vším dalším vybavením.

Zde jsem strávily víkend seznamování se se spoustou lidí, kteří o nás jevíli zájem. Pro mnohé z nich jsme byly (spolu s Poláky) úplně první lidé z východu Evropy, se kterými se kdy setkali a tak bylo o čem povídat. V rozřasech jsme se snažily louskat anglickou část pětiязыčné brožurky, kterou dostali všichni účastníci a která nás provázela svými texty po celou dobu našeho pobytu. Lále jsme byly nuceny vybrat si jednu z 12 tras, vedoucích více či méně přímo do cíle našeho pochodu - Treguier. Vybraly jsme si francouzsko-anglickou skupinu v naději, že úředním jazykem bude angličtina. Naše naděje se ovšem později ukázala být částečně lichou, protože ne všichni ve skupině hovořili anglicky a tak jsme se občas musely domáhat překladu. Kromě nás tří a jedné Polky byli všichni z Francie. (V každé skupině bylo 20-25 lidí).

Od pondělka do pátku jsme vždy ráno vyrazili na pochod, během přestávky jsme přednesli denní téma podle textů o spravedlnosti a občevli jsme už na místě dalšího noclehu. Kebyl to nijak namáhavý pochod. Třikrát denně nám vozili teplé a báječné jídlo z centrální kuchyně přímo pod nos. (Včetně teplé vody na nádobí). Pro nás nevidáno, neslýchané, ale naši francouzští přátelé se netvářili nijak udiveně. Jídlo a potřebné organizační věci celý týden zajišťovali obětaví lidé, většinou domáci, z nichž někteří se nemohli pochodu zúčastnit pro nějakou tělesnou vadu.

Po siestě byl větší prostor pro hovory o denním tématu a nám zvlášť vyhovovaly diskuse v malých skupinkách, kdy se s námi dělali do party jen ti, kdo byli opravdu ochotní a schopní hovořit anglicky. Tématu byla různá, na každý den jiné: Spravedlnost a moc, spravedlnost v našem každodenním životě, spravedlnost Boží, spravedlnost sv. Františka a sv. Yva (mistrního světce, právníka, který se ujímal chudých) a co pro spravedlnost můžeme udělat my. Často jsme se však dostali ke spravedlnosti jejich a našeho (snad bývalého) politického systému.

Měli jsme to štěstí, že právě v naší skupině byla "rodinka" - manželé asi s devítiletým chlupcem (další dva nechali doma) a pětiroční (!) holčičkou. Znovu a znovu nás fascinoval jejich krásný, harmonický a prostý život. Žijí v komunitě "Archy", které má své specifické zákony a řád. Vše si vyrábějí sami, sdílejí spolu se spoustou dalších lidí všechny radosti a starosti, žijí v ovduší tolerance podle myšlenek Gándího. Snad bude příležitost o nich někdy napsat více.

Závěrečný víkend jsme strávili v Treguier, kde jsme se šťastně shledali s již známými lidmi z jiných skupin a s účastnicí LUFRA dovolené. V sobotu večer po dojemném loučení s lidmi z naší skupiny, s nimiž jsme za ten týden vytvořili opravdu pěknou rodinu, jsme se opět nechaly unášet pohodlným vlakem do Paříže. Teď jsme absolvovaly běh a krosnami na zádech a žhnoucím sluncem nad hlavou. Poté, co jsme na chvíli padly do trávy pod Eiffelovkou, jsme už podstatně méně úspěšně absolvovaly cestu nepochopitelným metrem k našemu autobusu a šťastně dorazily 13. srpna do Prahy.

Všem můžeme doporučit krásnou Eretan, její půvab nás chytil za srdce, a především lásku a dobrotu našich zahraničních bratří a sester. Zprvu nás sice překvapilo, že se nemodlí tolik, co my - alespoň společně - že při zastávce u otevřeného kostela ani nezajdou dovnitř, ale pak jsme začaly chápat, že mají asi poněkud jiný způsob života z víry, což mu nikterak neubírá na kvalitě. Mnohem více se věnují např. sociální činnosti, mnozí mají sociálně zaměřené povolání, navštěvují vězně a účastní se s nimi bohoslužeb ve věznicích, jsou k neznámým lidem velmi přátelští a laskaví. Snad je naše rozdílnost dána i naší orientací spíše k východnímu způsobu náboženství a skutečností, že mnohé z toho, co dělají, bylo u nás donedávna přísně stíháno. Ale i tak se od nich máme moc co učit.

Láska si dovede najít cestu...

Dovoďte mi ještě několik střípků, které mi utkávaly v paměti z našeho putování po Francii.

Tak třeba bratr Kupcůn, asi 43 letý Francouz (neboť setkání se zúčastnili lidé mladí netoliko podle věku), který nic neznal z angličtiny, jediného to neslovenského jazyka, jímž jsme byly schopny komunikovat. Setkali jsme se hned první den. Když slyšel, že jsme z Československa, hluboce se nám uklonil a od té chvíle se k nám choval jako ten nejlepší bratr. Zůstal s námi pak docela dlouho i bez tlumočnicka a každé naše setkání bylo radostné, protože náš bratr "Kupusa" se s námi dovedl domluvit rukama nahmat, používaje občas mezinárodních slov. Jen vyjimečně se dožadoval tlumočnicka. Putoval ve skupině s Italy a při setkání v Treguier měl rameno a ruku v sádře. Na ducha- plný dotaz: "Le?" odpovídal posunkem, že má vykloubené rameno a dodal: "Taliáno! Futbóli!" Což vypovídá o nátuře a temperamentu zúčastněných Italů své.

Jako reprezentantky Československa jsme se vůbec staly brzy exotickými zvířátky. Vedoucí naší skupiny - františkán z prvního řádu - se s námi dokonce občas chlubil. Říkal, že čekal Italy, Němce, Angličany a tak, ale že bude mít ve skupině Českoslovsky, toho se nenařál. Na tomto místě počotýká, že jsme zastupovaly rovnoměrně (alespoň svým původem) Čechy, Žrnavu i Slovensko.

Bylo dojemné, když nás naši přátelé Francouzi žádali, abychom zpívaly české písničky, nebo se každý pokoušel vyslovit některá česká či slovenská slova. A tak jsme si vzájemně působili radost tím, že jsme občas pozdravili či poděkovali v mateřštině toho druhého.

Jednu jsme si při našem pochodu začali prozpěvovat kánon: "Jak dobré a utěšené, říjí - li bratři v lásce, radost mají, v lásce když přebývají". Přidal se k nám otec již zmíněné rodinky a tím, že tuto píseň zná ve francouzštině a že k tomu taky tancuje. Brzy nás naučil jednoduchý taneček v kruhu, při němž jsme zpívali nejprve česky - naši přátelé jinak nedali - a potom francouzsky. Tento taneček se nám během pobytu několikrát náramně hodil, např. při setažení s jinými skupinami byl opravdu příhočtý.

Velmi ráda bych si povídala se svými novými bratry a sestrami o mnohém, zvláště o jejich způsobu víry, ale narůstala jsem na velké jazykové obtíže, neboť z nás tři uměla jsem anglicky nejméně. Přesto se našlo několik trpělivých Francouzů, schopných volit jedno-

duchá, méně srozumitelná slova. Dalo to práci, ale dorozuměli jsme se. Lásky si našla cestu. A pak bratrské společenství se tvoří i beze slov.

Už jen být spolu nás velmi obohatilo. Přijemná byla komunikace s Poláky, stačilo, aby každý mluvil trochu pozadu ve své mateřštině.

Z pátku na sobotu probíhala v katedrále v Treguier noční adorace, během níž jsme se střídali v bčnění před rámem. Když jsme osvětlení modlitbou odcházeli spát, vryl se mi hluboko do paměti obraz reflektory ozářené víže katedrály, zářící do tmavé noci. Působilo to velice symbolicky.

Poslední večer udělali naši přátelé vše pro to, abychom s nimi mohli být co nejdéle, i když nás pak s utem odvézeli na nádraží až skoro o půlnoci. A tak jsme ještě mohli s ostatními tancovat právě bretanské tance na typickou bretanskou muziku. Mělo své kouzlo, žs tancovali i přítomní řeholníci a řeholní sestřičky a spolu se všemi tak chválili radostně našeho Pána i tímto způsobem.

Protože jsme odjížděly o den dřív, staly jsme se středem pozornosti a loučení bylo velmi čákladné, dlouhé, srdečné a dojemné.

Cestou jsem pak měla pocit, že kousek mého srdce zůstal v Bretani. Francie už pro nás není neznámá země, máme tam několik konkrétních bratří a sestery, jejichž osudy nám nejsou lhostejné. A myslím, že to platí i naopak.

Ke chvále našeho Pána!

Účastnice Františkánského evropského pochodu, Bretan 1990

ZODPOVĚDNOST PODLE FRANTIŠKOVA SRDCE

František: člověk, který vidí, který slyší

Během svého čtenství a mládí měl František možnost rozlišovat různé autority, se kterými se srovnával. V rodinném prostředí viděl svého otce, jistého svou mocí, bohatstvím a silou, který si nepřál nic jiného, než aby syn následoval jeho stopy a aby dosáhl vysokého společenského postavení - prož ne, vždyť byl hlavou zlaté mládeže v Assisi.

Oproti tomu viděl přívětivou autoritu své tatky, pozorné k chudým, s porozuměním pro chyby a přesto schopné zjednat si respekt a poslušnost.

Jako každý křesťan té doby se sklonil před autoritou hlavy Církve. Říce není tak daleko. Papež a hlava státu: řídí své území, vykonává křesťovské výpravy vrhaje evropskou šlechtu na cesty do Svaté Země, rozhoduje o koncili a svolává biskupy. Papež má obrovskou moc.

Společnost kolem Františka je v obdobi rozkladu. Německý šlechtic, žijící v La Rocca, byl poražen a František se bezpochyby podílel na útoku na jeho hrad. Ve cestě se rodí autorita jiná, určitě kolektivnější, protože se ustanovuje z osobností vyšších z obce. Moc, která se opírá o peníze, vylučuje ještě víc chudé.

František odmítá bez rozpaků tyto odlišné způsoby vykonávání moci. Zkouší nalézt svůj model. Čerpá z Evangelia.

Zkoumá, jak Kristus používal moci. V tomto ohledu zjišťuje rozpor mezi Ježíšem a Petrem.

Petr byl velitel, poroučel na své lodi, řídil její směr, lov, staral se o její bezpečnost. Uměl se správně rozhodnout, byl zkušený.

Když Kristus povolává Petra k následování, sklání se Petr před jeho autoritou, silnější než je on sám: "že to říkáš ty, já to udělám...". Později Ježíš mluví o své smrti, Petr odpovídá z prvního popuhu: "To se ti nestane". Kepochopil, že sám může být zničen. Nechce téžbor už organizuje: "Postavíme tři stany, jeden pro Ježíše, jeden pro křesťany..." Chce ovládnout situaci, ale zabalí je křečeno, Bůh, který poznává Syna, je přítomen. Při Ozývání nohou je příznačný Petrův postoj: "ne, mně ne". Sám ze sebe nechtěl čekat sluhu. nechce, co to chce Ježíš čekat, Ježíš mu to musí vysvětlit. Je to

znovu Petr, kdo vytahuje meč, aby bránil Krista před uvězněním na hoře Olivetské. Pán musí být ochraňován. A Kristus zadržuje Petrovu ruku. Po zapeření Krista si Petr uvědomuje svou slabost, svou prohru. Zůstává odpuštění teprve po tom vnitřním poznání srdce Kristova, které ho disponuje k poslání: "pas mé beránky, pas mé ovce". Petr přijímá.

František při četbě Evangelia rozeznává způsob vůdcovství, který je ten pravý: je to služba.

V každém společenství musí někdo zajišťovat úlohu řízení a zodpovědnosti, ale František přinesl církvi nový způsob. Jsme všichni bratři, synové jednoho Otce, bratři Ježíšovi. Podaříme si navzájem stát se bratry, účastnit se světového bratrství. Tedy někdo je určen na nějaký čas jako zodpovědný za své bratry s povinností tvořit pouta a řídit po bratřích, aby tkali vazby, spojovali se s druhými, každý aby zvolil svůj způsob, jak konat dobro.

František si pro něj vybral slovo strážce. Strážce je ten, kdo ochraňuje záměr života, poukazuje na něj, jehož posláním je mír, radost, pozornost k maličkým, kdo je svěček lásky Kristovy.

František obdržel poselství Kristovo u sv. Damiana! "Spravuj mou církev, můj dům...". Přivlastňovací zájmena obsahují povahu rodné důvěrnosti Církve.

Uvnitř této církve má františkánský život nejvíce na pazdří Boží srdce. Poslání zodpovědného je starost o evangelizaci, o vedení svých bratří tak, aby snášeli všechno společně.

Proto je třeba být mírumilovný, pokojný a radostný a ještě slitovný a milosrdný se štědrostí a nadbytkem jako Kristus sám. Pro společný růst je třeba se zlepšovat prostřednictvím druhých a zároveň je podporovat v jejich pokusech.

Každý je vychovatelem svých bratří, kteří jsou nejdůležitějším údělem jeho života. Každý naslouchá sobě i druhým, každý povzbuzuje druhého.

Nejllepší cestou jak se stát zodpovědným podle františkova srdce je chudoba. Oproštěný lépe vidí a lépe druhému naslouchá. Dvě podstatné vlastnosti jsou poskrování a naslouchání. Být zodpovědným, přijmout břímě, to je opravdu velké štěstí. Je to příležitost stát se skutečně malým bratrem.

Podle časopisu Arbre,
francouzských sekulárních františkánů

NAŠE VZORY

Na vaše návrhy zařazujeme do Serafínské cesty rubriku naše vzory, která byla součástí časopisu Serafínský prapor. V této rubrice budeme otiskovat životopisy světců ze všech tří františkánských řádů. Začínáme životopisem sv. Alžběty Lurynské, která je patronkou našeho řádu. Jako symbolické navázání na tradici otiskujeme obrázek, kterým byl její svátek uveden v Serafínském praporu právě před padesáti lety.

PRAPOR SERAFÍNSKÝ

ROK 1941
ČÍSLO 11
LISTOPAD

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT LIDU V DUCHU SVATÉHO FRANTIŠKA Z ASSISI

SV. ALŽBĚTA DURYNŠKÁ.
PATRONKA TŘETÍHO ŘÁDU
SERAFÍNSKÉHO

Archa Serafínské Praporu

SVATÁ ALŽBĚTA DURYŇSKÁ

17.11 (1207 - 1231)

Chlouba III. františkánazého řádu, jeho patronka, patronka ciztek a paní domu, útočiště utíkaných vyhnanců, kněžna lásky, trpělivá Alžběta.

DCera uherského krále Ondřeje II. a Gertrudy, sestry svatě Hedviky. Narodila se r. 1207 na bratislavském hradě. Již ve čtyřech letech byla zasnoubena s jedenáctiletým Ludvíkem, landkrabětem durynským. Byla vychována na dvoře nastávajícího manžela na hradě Wartburgu.

Ude právě projevovala náklonnost ke zbožnosti a pohřbení sväten. Jak se jí ukazoval v prázdnotě okázalého života na dvoře. Kevic ctilo citlivé srdce pro lidskou bídu. Vytýkali jí, že má neuhlezené způsoby, že dělá to, co patří službě a ne urozené kněžně. Že nemá v sobě kapku knížecí krve, že patří spíš do kláštera než na knížecí dvůr. Dokonce navrhovali, aby její zasnoubení bylo zrušeno. Obávali se totiž, že jekmile se stane kněžnou, bude konec jejich lehkému životu. Jediný Ludvík nedbal těch řečí, protože viděl, jak vzácnou a uslechtilou bude mít manželku. Roku 1221 slavili na hradě Wartburgu sňatek. Ludvík byl muž silný a udatný, příkladného života. Žili spolu ve vzácné shodě. Alžběta ho nabádala ke zbožnosti, on zase mírnil její přílišnou horlivost v modlitbách, postě a ostatních kajícíchnostech. Byli obdařeni čtyřmi dětmi.

Alžběta sama doma předla a chystala pokrasy i prádlo pro chudé v podhradí. Zvlášť měla soucit s chudými rodičkami. Sama jim poskytovala a dětem bývala kmotrou při křtu. Nešťátíla se špíny ani náklady. Zvala si nemocné do hradu a ukládala je na vlastní lůžko. Dvořané z toho byli celí zděšení. Rychle poslali pro Ludvíka, který byl mimo hrad, aby tomu zamezil. Ludvík pln hněvu vběhl do komnaty. Když uviděl zlamocného, zhasl v něm hněv a se slzami v očích řekl Alžbětě: "Milá sestro, nedej se nikým vyrušovat v těchto skutcích milosrdenství."

Jako pravá milovnice chudoby se velmi zaradovala, když slyšela o sv. Františkovi. Do té doby spadá její vstup do III. řádu. Roku 1226 vypukl z nedrody krutý hlad. Ludvík pobýval právě na dvoře císaře Bedřicha II. v Itálii. Alžběta rozdávala svému lidu celou pokladnu a obilí z knížecích komor. Ludvík se na zpáteční cestě o tom dověděl a tám, kdo na ni Islovali, řekl: "Ať dělá, co se jí zlíbí, dozud nám zbudě Wartburg, není třeba se ničeho obávat. Almužna nás nezničí."

Příštího roku odchází Ludvík na křížovou výpravu. Správu své země

svěřil bratru Jindřichovi. V poli se nakazil morem a v Otrantu zcařel. Rytíři donesli jeho prsten spolu se smutnou zprávou Alžbětě. Kebyla z utišení. Bylo jí tehdy 20 let. Obyly tu 4 děti, z nichž nejmenší v kolébce. Jindřich - správce země - i jeho bratr Konrád využili situace, zaskopení lakotou a chtiví moci vyhnali Alžbětu z hradu. A ona - se čtyřmi dětmi - hledala a prosila o přístřeší v podhradí u těch, kterým byla kdysi soucitnou matkou. Vědu však před ní zavírali dveře, pomávali se obávati hněvu nového pána. Když našla jakýs takýs přístřešek ve městě Eisenachu, živila sebe i své děti šitím a posluhou. Častěji teď dívala s dětmi v kostele. Takto se utěšovala: "Očsud nás nikdo nevyžene, zde je Bůh našim hostitelem."

Její víra a důvěra v Boží pomoc byla neochvějná. V Eisenachu u menších bratří dala sloužit při sv. na poděkování, že jí Pán dal být slyš podíl na utrpení kříže...

Když se vrátili durynští rytíři i s tělem Ludvíka a doslechli se, jak Jindřich zle naložil s Alžbětou, vytkli mu jeho surové jednání. Jindřich poznal svoji vinu, prosil za odpuštění a slíbil, že nepraví křivdy. Skutečně tak učinil. Postaral se o všechny její děti a jí samotné byla nabízena vhodná zasnoubení. Odmítla je, odstěhovala se do Marburgu a tam si postavila akromé obydlí vedle kláštera Menších bratří. Vdcvaké dárchozy rozdělovala mezi potřebnější než byla sama. Žila jen Bohu a bližním.

Roku 1212 se roznemohla a 18. listopadu přijala sv. svátosti. O půlnoci, v předvečer Narození Páně rekla okolo stojícím: "Tato hodinu se zrodil Kristus Pán z Marie Panny, aby spasil svět, On spasí i mně." A před východem slunce zašeptala: "Ticho, ticho, ženich si jde pro nevěstu."

Bylo jí 24 let. Za pouhé čtyři roky byla prohlášena za svatou. Právě její dva svagři, kteří jí způsobili tolik utrpení, se zezarovali o její svatořečení. K její počtě postavili v Marburgu honosnou baziliku, kde uložili její tělo. A jejímu hrobu putovala celá Evropa.

Svatořečil ji Řehoř IV.

Dopis čtyř generálních ministrů františkánské rodiny u příležitosti 700. výročí buly Mikuláše IV. /pokračování/

FOVOLÁNÍ A POSLÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÝCH LAIKŮ V CÍRKVI A VE SVĚTĚ

42. Chceme zdůraznit dva nadějně zdroje, uvedené v *Christifideles laici*. Za prvé dokument trvá na osobní důstojnosti ženy: "K prosezení plné účasti ženy v životě Církve i ve společenském a veřejném životě je pouze prvním krokem otevřeně potvrzení osobní důstojnosti ženy."/48./ Toto je volání po převýchově křesťanských žen a pravděpodobně jedinými, kdo mohou tento úkol zvládnout, jsou jiné křesťanské ženy, které jsou již důkladně duchovně zformovány. Ženy musí pracovat společně na tom, aby odkryly, jaký obraz ženy chce Pán mít pro dnešní církev.

Za druhé, jak můžeme pozorovat, postsynodální dokumenty se zabývají tématem důstojnosti ženy, počínaje "antropologickými základy maskulinity a feminity se záměrem vyjasnit osobní identitu ženy v porovnání s mužem, to jest odlišnost a současně vzájemné doplňování se a tě nejen pokud jde o úlohy, které mají plnit a funkce, které mají zajišťovat, ale také, a to mnohem hlouběji, pokud jde o její osobní charakter a význam jako osoby."/49./ To je aspekt, ve kterém má SFŘ konkrétní zkušenosti ve společné přítomnosti a spolupráci mezi muži a ženami ve jménu Boha. Z toho důvodu se tento aspekt stává základem laboratoře pro vypěstování nové mentality v Církvi, která bude využívat daru ženskosti, a tím i daru mužskosti.

1. Malí, nemocní a trpící

43. SFŘ zahrnuje do svých řad lidí prosté, nemocné a trpící. Pán neustále volá ty, kteří se s láskou podílejí na tajemství jeho kříže, aby osvědčili, že spása nepřichází od nás, ale od Boha.

Se zvláštní evangelijní radostí a věčností zaznamenáváme, že naše sekulární komunity často tvoří prostí a nízké postavení lidé, kteří žijí v intenzivním a láskyplném vztahu s Pánem Ježíšem, který byl učiněn tělem, byl ukřižován a byl vzkříšen z mrtvých; a že tyto lidé s neochvějnou vírou skládají naději v jeho moc a milosrdenství.

V očích světa se mohou zdát bezvýznamnými. Ale v očích víry jsou lidmi čistého srdce, malí a prostí, jímž náš Pán odhalil tvář svého Otce a jímž dal svého Ducha.

Jsou privilegovanými nástroji, aniž by si to často uvědomovali, nového stvoření, které vzkříšený Kristus tím vytváří prostřednictvím

toho malého stádečka, kterým je jeho církev, světlost spásy, světlo světa, půl země.

Udržejí specifickou milost františkánských laických věřících, zejména dar prožívání opuštěnosti, ponižení a chudoby vtěleného Syna Božího tím, že následují sv. Františka.

Chudoba a slabost františkánských komunit z nich činí ideální místo pro navazování kontaktů a přivítání těch, kteří jsou vzdáleni víře nebo jejichž víra je slabá. Velmi často pohlížejí takoví lidé na církevní instituce jako na nástroje moci a soudu, místo lásky. Vestilže žijí františkánské komunity autenticky toto tajemství slabosti, jak Pán chce, stávají se "katkou Církve", vítající tyto vzdálené a slabé, obnovující je ve víře a naplňující je duchem a životem.

44. Každý bratr a sestra v našich komunitách musí nekonec čelit utrpení, nemocem a smrti. Přesto však i tyto události, jsou-li prožívány v řádu a s vědomím, že On prošel ve svém utrpení a smrti toutéž zkušeností, se stávají pro dnešní SFR darem.

Svatý František pohlížel jako na milost podobat se ukřižovanému Kristu až do krajnosti a to tak, že trpělivě snášel stigma na svém těle. Tato milost je bolestivá, ale drahocenným dědictvím františkánských laických věřících. Je tajemný dar, který je zpečetěn, ale ohránek, který byl zabit, nám jej jednoho dne otevře. Proto věříme, že má základní důležitost, abychom v našich Sekulárních komunitách pokračovali v hlásání tajemství Kříže a jeho spásné moci. Jeho schopnost vytvářet život a naději může být účinněji předávána a vnímána slavením svátostí Eucharistie, smíření a pomázaní nemocných, doprovázených vhodnou evangelizací.

Posílení připodobněním se k Ukřižovanému Kristu mají sekulární františkánské duchovní potenciál k tomu, aby jejich členové tvářeli v tvář smrti nezůstali ochromeni, ale aby jí spíše přijali, jako Marie u paty kříže, s důvěrou v moc Boha, který osvobozuje své lidi z jícnu hrobky.

Dobrá zpráva, týkající se tajemství utrpení a smrti, prožívané v Kristu, nás uschopňuje porozumět zdrojům obnovy, které nám Christifideles laici nabízí ve Fl. 54: "nepohlížet na nemocné osoby, lidi s nějakým handicapem nebo trpící jednotlivce jednoduše jako na objekty pro lásku a službu Církve, ale jako na aktivní a odpovědné účastníky na díle evangelizace a spásy." Takový postoj nás uschopňuje k tomu, abychom překonali nepřehledný soucit a prožili utrpení na proroctví Boží lásky.

Dar kříže, přítomný dnes ve členech SFR, činí se SFR živé Kristovo společenství. Na této základní úrovni se stávají i františkánští laičtí věřící v jednotě s Duchem svatým skutečnými vůdčími charaktery v historii spásy, přítomné ve světě.

4. Posvěcené osoby

45. V článku 56 nás Christifideles laici zve, abychoz se pozorně a s optimismem zahleděli na jisté specifické dary, zrozené v jádru spirituality Sekulárních františkánů, kteří mají profes v SFR. Fakticky to hovoří o nové zkušenosti, která v Církvi uzrála s rozkvětením různých forem Sekulárních institutů, jejichž členové skládají sliby evangelní chudoby, čistoty a poslušnosti, přičemž plně zůstávají ve svém laickém způsoby života.

Četné sekulární instituty vyrostly v rámci spirituality Sekulárních františkánů. Ačkoliv jsou přiděleny k některému z prvních řádů, žijí své posvěcení dané sliby v kontextu se spiritualitou Sekulárních františkánů; členové těchto institutů jsou často členy komunity SFR, na jejíž činnosti se aktivně podílejí a často zajišťují odpovědné funkce.

Tato povolání se zrodila v kontextu celkového františkánského povolání vyvolané Duchem k duchovní a apoštolské pomoci Církvi v jejím úkolu reevangelizace a jsou znamením Boží mnohotvárné milosti, přítomné v sekulární františkánské spiritualitě.

/ pokračování /

" ... NEBOJTE SE ! "

Otec František zdůrazňoval svým bratřím, že mají být poddáni a podřízeni církvi svaté, a proto měl ve velké úctě papeže a biskupy i kněze. Nikdy nechtěl podnikat nic proti jejich vůli, ale řídil se vždy věrně jejich pokyny.

Proto máme také my, následovníci sv. Františka, pozorně naslouchat hlasu představitelů církve svaté a jejich pokyny uskutečňovat co nejvěrněji.

Biskupové naší vlasti se sešli 5. července letošního roku na Velehradě při oslavě svatých apoštolů slovanických Cyrila a Metoděje. Po poradách vydali prohlášení k věřícím a všem spolubčanům. Bylo to měsíc po prvních svobodných volbách. Proto se obracejí také k nově zvoleným zákonodárným sborům a veřejným činitelům. Vyzývají nás všechny hlavně k jednotě a vzájemné úctě, k respektování občanů všech národností v naší vlasti, hlavně však zdůrazňují, že v duchu starobylého Svntovojtěšského hymnu máme usilovat o pravý pokoj mezi sebou. Tím nám, bratřím a sestrám sekulárního řádu sv. Františka, připomínají to, co hlásal sv. František svým pozdraven: " Pokoj a dobro", a co také uskutečňoval všude, kam přišel. O to se právě chceme poctivě snažit svým příkladným životem a po zkušenostech z doby pronásledování v posledních čtyřiceti letech, které vyvrcholilo v r. 1963 zatýkáním a přípravou soudního procesu, k němuž však již nedažlo, budeme se řídit výzvou našich biskupů: "Odložte strach a obavy". Je třeba veřejně vyznávat svou příslušnost ke Kristu - přitom však se věi skromností a ochotou ponáhat léčit mravní neduhy dnešní společnosti. Nebojme se a chovejme se k našim nevěřícím bratřím tak, aby ani oni se nebáli černé totality, klerikalismu a jak jinak ještě Církve označují, plní pověřeného strachu a neinformovanosti. Zastáňte se spravedlnosti a těch, kteří se ve společnosti snaží o dobro, ale vždy s mírností, láskou, pokojem a moudrostí. Buďte tím pravým kvásem, který pozdě vytvořit šiky oddaných apoštolů a vyznavačů, ochotných přinášet i osobní oběti. Františkovi následovníci nesmějí chybět tam, kde je třeba láskyplné pomoci a obětavosti. Nebudou čekat na uznání a odměnu pozemskou, ale po splnění všech svěťerých úkolů si budou připomínat slova našeho Pána Ježíše Krista: " Tak i vy, až vykonáte vše, co je vám přikázáno, řekněte: Jsme neúčelní služebníci. Učínali jsme, co jsme byli povinni učinit." (Luk 17,10).

Z MYŠLENEK VÝZNAMNÝCH LIDÍ

sv. Albert Veliký

Člověk stojí uprostřed tvorstva, mezi hmotou a duchem, mezi časem a věčností.

- x -

Dát jeden halíř z lásky k Pánu v tomto životě je Bohu milejší, než dát po smrti tolik peněz, že by to sahalo až do nebe.

Snést tvrdé slovo z lásky k Pánu trpělivě je Bohu milejší, než enčst rány netlami.

Fakotit se před každým je Bohu milejší, než běžet se zkrvavými nohami z jednoho konce země na druhý.

Lítovat ze srdce své viny je lepší, než propptvat celý svat.

- x - x - x - x - x - x -

sv. Alžběta Uherská

Hleďte, vždycky jsem říkala, že je třeba lidí obveselovat.

- x -

To, co máme, musíme rozdávat s veselím a radostí.

- x - x - x - x - x - x -

Paul Claudel

Žádná lidská bolest a žádné pokoření nemá moc uhasit v nás bytostnou radost, které v nás přebývá.

- x -

Nebeský Otče, dej nám každého dne trochu radosti. Tam, kde je nejvíce radosti, tam je i nejvíce pravdy.

- x - x - x - x - x -

Johannes

Svatí jsou živým komentářem k evangeliím.

Jm XXIII.

Musím si uvědomit, že mou povinností není jen chránit se zlého, nýbrž i dělat dobro."

Jessie

Raduj se se mnou. Je tak smutné radovat se sám.

Otto Spöllbeck, biskup

My, křesťané, máme hlásat radostnou zvěst. Kde je naše jesná a zářící tvář? Podívejme se na lidi.

CHCEŠ SNADNĚJI PROŽÍT DEN ? POKUS SE O DOBROU NÁLADU !

A vliv dobré nálady?

1. Dobrá nálada přitahuje sympatie, budí důvěru, usnadňuje přátelské vztahy.
2. Dobrá nálada znásobuje sílu duše, dává jí neodolatelný rozlet.
3. Dobrá nálada zajišťuje úspěch při práci...
A ty netoužíš po úspěchu?
4. Dobrá nálada působí, že duch je bystřejší, myšlení jasnější, duše klidnější. Kdyby to krásné ?
5. Dobrá nálada je přirozené ovzduší ctnosti.
Vytrvářej též takové ovzduší.

Střídmost, klid a dobrá nálada zavírají dveře před lékaři.

Jak udržet dobrou náladu ?

1. Prosme o ni našeho nejlepšího přítele, Boha !
  2. Žaháněme každý smutek !
  3. Berme všechno z dobré stránky !
  4. Dívejme se na situaci z vyššího hlediska !
  5. Nečekejme se znepokojovat starostmi o budoucnost !
- Křesťan má být jedině Aleluja od hlavy až k patě, má být rozcvičen radostí.

Úsměv

Je nejkrásnější a zároveň nejlacinější dárek, a přece jak málo, neúměrně málo vzhledem ke své kráse a láci, bývá rozdáván. Je vždy podmanující, potěšující a vítězný a nikdy nezarmoutí. Nemocné pozvedne mnohdy více než lék, uduševňující, pozvedne daleko bezpečněji než tvrdé slovo.

Smutné potěší a ustrašeným a zasmělým dodá odvahy.

Odpouštění viny vrací lásku. Je známkou přátelství. Přivítáte-li provinilce na místo káravých slov a sloby úsměvem, vyvoláte pocit studu a provinilec se napravuje.

Úsměv zkrášluje každou tvář: starce a stařenky činí mladšími a vyrovnává jejich vrásky.

Dokonale urovnává apory. Jen se někdy pokuste na ostřejší slovo odpovědět laskavým úsměvem. Nezklamete se nikdy !

Úsměv je důležitý i pro život duchovní, protože chrání před hříchy proti bliženecké lásce, a to má velkou cenu. Pokud se dovedete usmívat, nevyjde z vašich úst nic, čím byste druhého zranili a zarmoutili. Úsměv bude vaší vítěznou zbraní proti pokušitelům. Úsměv a ra-

dost také patří ke svatosti, protože svatý smutný by byl opravdu smutný svatý.

Nemůžete-li jinak, alespoň tímto způsobem rozdávejte lásku, kterou dnešní svět tak velice potřebuje...

Hle, jakýz pokladen je úsměv a kolik dobrého jím můžeme vykonat... Proto ode dneška : "Vždy s úsměvem, i když to bude stát obětí..."

Veselého dárce miluje Bůh !

Věra Riegrová

- X - X - X - X - X -

X K U L T U R Y

V neděli 30. září 1990 jsme . prožili nádherný večer v katedrále sv. Víta v Praze. Sešli jsme se při poslechu oratoria o sv. Františku "Fonte d'amore" od Augustina Ipavce, slovinského kněze, který skladbu sám dirigoval. Koncert byl konán zásluhou vídeňské společnosti "Hudba spojuje národy" s úmyslem přispět k usmíření a vzájemnému odpuštění národů, žijících ve střední Evropě. Koncert se konal 28.9. v Budapešti, 29.9. ve Vídni a nakonec v Praze, vždy v hlavní katedrále diecéze.

August Ipavec, který je v současné době duchovním správcem v jedné vídeňské nemocnici, zkomponoval své dílo jako dík za přežití druhé světové války a výraz touhy po mírovém sbratření a vzájemném porozumění mezi národy. Oratorium bylo provedeno v počání orchestru budapeštské filharmonie, sólistů konzervatoře města Vídně, rakouského chlapeckého sboru sv. Floriána, smíšeného sboru františkánského kostela v Budapešti, pěveckého sboru moravských učitelek z ěrna a mužského sboru z Itálie. Katedrála sv. Víta byla zcela naplněna a po ukončení oratoria zazněl nádherný potlesk účastníků. Po odměnění hlavních účinkujících a organizátorů diplomy jsme zazpívali hymnus "Hospodine ulituj nás".

NA BÁZI KŘESŤANSKÉ LÁSKY

Pod tímto titulem vyšla v Lidové demokracii informace z ustavující valné hromady Křesťanského klubu zdravotně postižených, která se konala v sobotu 15. září 1990 v pražské Charitasu, za účasti 60 delegátů ze všech koutů naší republiky. Klub má již více než 200 individuálních přihlášek, několik žádostí o kolektivní členství a zhruba 20 organizací a sdružení projevilo zájem o úzkou spolupráci.

V článku je zmínka i o sekulárním řádu sv. Františka. A není náhodná. U zrodu klubu pro postižené stálo i několik bratří a sester z naší františkánské rodiny, kteří se v budoucnu chtějí věnovat službě bližnímu v duchu františkánské tradice a odkazu naší světice snežka Přesyslovny.

Křesťanský klub zdravotně postižených je otevřen všem lidem dobré vůle - postiženým i těm, kteří jim chtějí pomáhat. I plánovaný program je bohatý - od nabídek kulturních pořadů, rekvalifikačních a vzdělávacích kursů až po křesťanské linky důvěry. V dlouhodobém plánu je výstavba vesničky zdravotně postižených a lidí v nouzi, kde by v azylových domech našli útočiště všichni potřební (třeba i nastávající mazinky, nebo lidé na očvykací léčbě). V současné době se připravuje otevření rekreačního a rehabilitačního centra a ambulance Alternativní medicíny v Praze. Pro děti s dětskou mozkovou obrnou je budován denní stacionář v Praze 5- Lužiny, Kettnerova 2054, kde našel klub své prozatímní útočiště. Tam je také možno adresovat přihlášky, nabídky spolupráce či žádosti o bližší informace. Pokud by někdo z našich bratří a sester pocítoval potřebu přispět na činnost klubu alespon symbolickou částkou, může tak učinit složenkou typu "A" ze Komerční banky Praha I konto - 2192081 - 018 pro účet 8605246 - 018 (na zadní stranu napište AUXILIA - Praha 8).

Na první valné hromadě byla připomenuta slova sv. Vincence z Pauly: "Jsme stružné pozemí v konání dobra." Účastníci se shodli, že o pomoci postiženým nelze jen donekonečna mluvit, ale musí následovat rychlé skutky.

Velkým povzbuzením a duchovní pomocí je pro klub počpora a počechnání pražského arcibiskupa Františka kardinála Tomáše, které v těchto dnech písemně členům klubu udělil.

D E N N Á V R A T U

Návod k měsíční duchovní obnově, konané individuálně.

Den duchovní obnovy konáme proto, abychom věnovali zvláštní pozornost stavu své duše, zda postupuje k Bohu, nebo zda jdeme zpět. Stav se pozná hlavně podle věrnosti v modlitbách, ve svých předsevzetích a konečně podle toho, jestli se člověku stává ctnost a sebezápor snadněji nebo ne. Ten obnovy ducha je u všech křesťanů obvyklý a přináší každému velký užitek, tedy i těm, kteří nejsou v řádu.

Den obnovy ducha má svůj stanovený řád a sice trojí rozjímání (ráno, dopoledne a odpoledne) asi po půl hodině, bezitím modlitba růžence, případně i křížové cesty, adorace před svatostánkem, zpověď a účast na slavení Eucharistie.

Jako témata pro rozjímání je možné zvolit některá vážná témata, např. smrt, soud a pod., nebo jiná podle potřeby a možnosti. V našem časopise budeme pravidelně otiskovat náměty na tato rozjímání. Dnes přinášíme první:

Můj vnitřní život.

Pane, víme, že teď jsi s námi a v nás přítomen.

Pronikni naše srdce svým Duchem,

aby On sám v nás působil. Amen.

Když je člověk nový, nedávno pokřtěný křesťan anebo když se mu podaří dobře prožít nějaké dny duchovní obnovy, je určitým způsobem nadšen. Někdy je skutečně naplněn Duchem Božím, jindy je to jenom takové lidské nadšení. Asi tak, jako když se my, starší, jako malé děti vrátili z Hožítělového průvodu. Bylo to tehdy pro nás něco velkého. A toto nadšení může v některých lidech být z přirozené potřeby činnosti, tak jako třeba ti katoličtí "svazáci", kteří dvacet let před tím, než se zpívalo "Mládí Bohu verne", se producovali s písní, kterou zpívali na nápěv "Lístěčku dubový" - s písní "Kdy světlo poneseš". Do měst a továren, do vesnic, do polí. A tito lidé se potom tajně zbavovali náboženských knih a zpívali o čadících kozínech a o tom, jak poručí větru, dešti. Od velikonoční svíce jsme modlitbou rozžehli světlo Kristovo v sobě a jsme připraveni. Připraveni shofet jako svíčička. Nestačí totiž jenom naše nadšení. Nestačí následovat Ježíše jenom ve vnější sféře našeho života. Duše vzlétá k Bohu. Musíme tedy všechny své činnosti, všechny své

akce dělat opravdu z tohoto vnitřního popudu. Celý náš vnější apoštolát, evangelizace, musí čerpat z toho, co z nás přetéká. Nad problematikou evangelizace, jejich forem, jak můžeme působit kolem sebe, jak můžeme být užiteční, se zamyslíme někdy později. Zatím ještě stále nejame dostatečně utvrzení utrpením, takže je nebezpečí, že mnozí z nás by opravdu shofeli. My potřebujeme víc, než jenom být svíčkou s plamínkem víry, i když i to je už něco. Jestliže je někde v zaměstnání věřící člověk a ví se o tom, tak už i jenom ten malý plámeček jeho přítomnosti tam něco znamená. Ale často zjišťujeme, jak je to právě jen ten malý plámeček, který snadno zaplépolé a je nebezpečí, že shasne, když někdo přijde s nějakými argumenty. A my někdy proto, že na to nedovedeme odpovědět, ale častěji proto, že selžeme ve svém jednání, začínáme sběhat. Přestáváme lidem okolo sebe být tím, čím jsme jím být měli a čím nás také oni chtěli mít mezi sebou. Potřebujeme být tím keřem, který neshoří. Vzpoeme na oheň Ducha svatého a na podobenství z malarbarské liturgie./ Tato syrská liturgie naráží na tamnější báj o bytostech schopných žít v ohni, protože mají oheň v sobě./ Budeme-li jenom sami ze sebe pracovat pro Boha, vyčerpáme se až na dno. Jestliže se však dáme Bohu k dispozici, jestliže odstraníme své já a budeme tu jenom pro Něho a jestliže se budeme v modlitbě nechávat naplňovat Jím, pak Vládce světla, který nezná západu, v nás bude sám tím světlem. Abychom měli reálný příklad: možná jste se někdo setkal s nějakým takovým člověkem, třeba s Matkou Terezou. Je to jenom takový drobeček člověka a co všechno z její tváře vyzařuje. Nebo jsme mohli pozorovat papeže, třeba jen na obrazovce, jak v tom úžasném rejži tisíců, které kolotaly kolem něho, je on s Bohem. Jak dovede třeba poslouchat trpělivě dlouhé, zbytečné projevy, jak z nich dokáže vyhnout jedno důležité místo, na které odpoví. A při těch zbytečných slovech jeho prsty - podle svědectví blízkých - propouštějí kuličky růžence. A když jsme ho mohli zahlédnout přímo, třeba jen na okamžik a porovnali jsme tuto tvář se všemi jeho portréty, najednou jsme zjistili, že je to něco podstatně jiného, že v této tváři je něco víc, než jenom lidská osobnost. Že tu vyzařuje někdo, kdo je víc. A tohle můžeme udělat ze svého života také. Každý jinak, každý jiným směrem, podle svých schopností a své snahy, ale nikdo není z této možnosti vyloučen.

Prošli jsme Rudým mořem, které pro nás bylo poučením. Teď se těšíme, že jsme unikli, že jsme ve svobodě a přitom ji neumíme

naplnit. Dokonce jsou situace, kdy se nás stýská - zatím ještě ne po těch plných hrncích, ale po takovém řádu, ve kterém už nebylo potřeba přemýšlet, kdy stačilo jenom být. A my nyní máme žít, žít jiným životem. Prošli jsme křtem, abychom pak žili úplně jiným životem, říká apoštol. Křtem jsme byli ponořeni do Krista, ponořeni do jeho smrti, ve které mělo zemřít všechno to nedobré a slabé. A ono v nás ještě zůstalo ve svých kořenech. A tak musíme jako na zahrádce znovu a znovu vytrhávat plevele, dříve než vybuchí. Nejsme nikdy tak důslední, abychom je vzali i s kořeny. Vždycky někde něco zůstane, buď s naší neobalostí anebo s jakýchkoliv jiných důvodů. S plevelem budeme mít práci až do konce života tady na zemi. Vlastně je to dobře, protože nás to chrání před tím nejhorším, co nás může potkat, před pýchou: že my jsme dobří. Jestliže jsme s Níi byli pohřbeni, pak jako Kristus byl vzkříšen Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít úplně jiným životem. Jakým? Vnitřním. Tímto životem žila Maria, matka Ježíšova, ale i matka vaše. Kristova krev nás sbírává s Bohem. A vlastně nás, jsme-li bratry Kristovými, sbírává takhle i s Marií, protože to je také její krev. Nemusíme tedy chodit až pod kříž, kde Ježíš řekl: to je vaše matka, když Marii odevzdal Janovi a nám. Ve křtu se stáváme také dětmi Mariinými a tu můžeme snadněji napodobovat, protože ona je jen člověk. Ježíš pro nás může být vysokým cílem. A to, že Maria zachovávala jeho slova ve svém srdci, to vyjadřuje její vnitřní život. Tomu všemu věnujme své rozjiznění při vlastní duchovní obnově v listopadu.

I. rozjiznění: Jak mohu já, ve svém postavení, ve svém zaměstnání, žít vnitřním životem?

II. rozjiznění: Co mohu pro svůj vnitřní život udělat zvláště a jak jej mohu postupně rozvíjet?

III. rozjiznění: Jak přispěji k naplnění a udržení svobody?

P. Michel Ponetlo, OFM

- x - x - x - x -

Vodu, která stále proudí, už nevnímáme; nejnějnější pramen v nás, který vstéká z Boha, slyšíme jen tehdy, když o to usilujeme.

Hans Urs von Balthasar

Úryvek z modlitby napsané Yehudi Menuhinem v lednu 1989

Tobě, kterého neznám a nemohu poznat, - Tobě, se kterým jsem spojen láskou, obavou, vírou a nevědlostí, - Tobě, Jedinečný a Hespočetný, - posílám tuto modlitbu.

Veď mě k lepšímu ve mně samotném - pozor mi stát se osobou, které většina věcí, tvorů a rostlin svěřuje svoji důvěru, učin, abych stále choval ve vážnosti tajemství a každou formu života současně ve své jedinečnosti a mnohosti, neboť život je nositelem života.

Pozor mi, abych nikdy neodmítl životní zkoušky, které sestávají z ochrany všech, kteří dýchají a z ochrany vzduchu, který musíme dýchat, z ochrany všech, kteří mají řízeň a z ochrany vody, která řízeň utiňuje, z ochrany všech, kteří mají hlad a z ochrany potravy, která hlad nasycuje, z ochrany trpících a jejich posílení, z útrpnosti a pomoci těm, kdož jsou potřební.

Pozor mi, abych byl stále připraven čelit obtížnostem, bolestem a nepředvídanému - abych se staral o hluché a slepé, zračené, ochrnuté, o nemocné a smutné, kteří jsou tak viditelně poznamenáni dědictvím naší civilizace.

Pozor mi přijmout Tvou poslední vůli a odevzdáním se s dávkou zvědavosti, pozor mi vydržet v protivěnstvích a odříkání.

Pozor mi, abych byl hoděn strefit tělo, které jsi mi svěřil. Bezohledu svévolně nakládat s žádným životem, ani se svým vlastním, neboť je jako umělecký předmět svěřen do mé dočasně péče, aby byl odevzdán v pozemské cyklu v nejlepší možném stavu, aby jiné životy mohly být věčné.

Staň se Tvá vůle !

Yehudi Menuhin - nar. 1916, jeden z největších houslistů našeho století, interpret klasického i romantického repertoáru. Jeho hra vyniká zvláště kultivovaným tónem a proyšlenou koncepcí skladby. První veřejný koncert dal ve svých 10 letech v New Yorku.

Novinky z Františkánského světa

Ze zahraničí

Francie - V různých departementech Francie se organizuje hnutí františkánských rodin. Jeho cílem je rozšířovat františkánskou spiritualitu mezi všechny občany. Kapř. v oblasti severní Francie si toto hnutí vytýčilo duchovní cestu, která má tři etapy: dŕh v srdci, chudí v srdci, svět v srdci. Tato cesta byla zahájena v říjnu 1988 a směřuje k roku 1991. Obdobně si stanovují svůj program ostatní oblasti Francie. Zvou k tomu ke spolupráci všechny zájemce z celé země.

Německo - Františkánská iniciativní skupina "Spravedlnost a pokoj" uspořádala v minulém roce pouť do Assisi na téma " Jít s Ježíšem cestou spravedlnosti". Na prvé zastávce se zúčastnili modliteb a diskusí na téma " lidské práva v Brazílii", na další "pokoj a spravedlnost v mém okolí" a konečně na třetí "spravedlnost pro mně samého". V letošním březnu tato iniciativa uspořádala setkání souběžně s celosvětovými setkáními křesťanů v Soulu (Korea) na téma " Pokoj, spravedlnost, ochrana stvoření".

Itálie - Oblastní bratrstvo v Ligurii uspořádalo v březnu v Janově setkání, na němž byly na programu kromě jiného tři společné meditace na téma: " Program konverze, konverze k sekulárnímu životu a Sekulární františkáni jako objekt a subjekt evangelizace." Setkání bylo zakončeno společnou mší, kdy byl hlavním celebrantem ministr provinciál OFM v Ligurii.

Německo - 2 iniciativy německých františkánů OFM se loni v červnu uskutečnilo v městě Taunus několikadenní setkání duchovních asistentů SFŘ ze všech tří prvních františkánských řádů. Setkání se konalo na téma: " Cesta od III. řádu k SFŘ ". Asistenti projednávali nejrůznější aspekty SFŘ a své pomoci pro jeho rozvoj, v etně pomoci tisku. Bylo konstatováno, že velice chybí "Prameny třetího řádu".

Itálie - V únoru proběhla v Římě na generální kurii OFMConv schůzka generálních asistentů SFŘ ze všech tří prvních řádů a TOH. Byly projednány různé otázky tak, aby se postup duchovních asistentů co nejvíce sjednotil.

Z domova

Dne 6.10 1990 se sešla v Praze prozatímní národní rada. Projednala situaci v našem řádu a dohodla následující opatření :

- 1) Všechny komunity, pokud tak dosud neučinily, si zajistí kanonické ustanovení podle čl. 46 Generálních konstitucí a Can. 312, t.j. požádají svého diecézního biskupa o souhlas s ustavením : a činností komunity v diecézi. Žádost musí podepsat 5 členů komunity s profesí.
- 2) SFŘ byl zaregistrován u Českého statistického úřadu a dostal IČO 00676560. Řád je ve smyslu vyjádření Národního výboru hl. m. Prahy, sekretariátu pro věci církevní, samostatnouprávní osobou s právní subjektivitou.
- 3) Řád si otevře účet u Čs. státní spořitelny nebo SBČs. Sekretariát řádu, který je v Praze na adrese vydavatelství ALVERNÁ, sdělí číslo účtu všem komunitám, které na něj budou přispívat částkou min. 30 % ze svých příspěvků. Peníze budou používány pro účely celého řádu, zejména pro pomoc sociálně slabým členům řádu. Je třeba zajistit pokladníka, který bude mít účet na starosti.
- 4) Br. Převrátil a s. Vorlová se pokusí vhodným způsobem začít připravovat vznik Františkánské mládeže na území našeho státu.
- 5) Během cca 2měsíců vydá ALVERNÁ Generální konstituce. Jednotlivé komunity a jednotlivci pošlou podle možnosti zálohu na účet vydavatelství. Předběžná cena je 20 Kčs. Vydavatelství připraví a vydá v co nejkratší době za pomoci P. Metoděje Sládka, OFMCap. , P. Michala Pometla OFM a br. Pelikána, SFŘ knížku pro SFŘ, která bude obsahovat Řeholi, Rituál a potřebné texty. Překlad Rituálu a Řehole dokončuje s. Purová a bude co nejdříve zaslán k potvrzení do Říma.
- 6) Br. Korbela a s. Polanská sestaví kombinované česko-slovenské liturgické texty, které budou zařazeny do knihy liturgických textů v jazycích střední-východní Evropy. Je nutno přistoupit k vytvoření této jazykové kombinace, protože mezinárodní redakce se sídlem v SRN připouští pro ČSFR pouze jeden jazyk.
- 7) Z členů rady z Čech a Moravy byla vytvořena oblastní rada, kterou povede br. MUDr. Jan Fur z Liberce, který byl tímto současně do rady, schválené v květnu v Řně, kooptován. Br. Fur, s. Polanská a br. Tůma budou tvořit prozatímní národní radu pod vedením br. Tůmy. Hlavním úkolem obou rad je připravit volební kapituly, které by pokud možno do poloviny příštího roku měly zvolit řádnou oblastní a národní radu.

V českomoravské oblasti

1. Aby se všichni členové řádu mohli přihlásit do komunit, požádá s. Purová biskupy, aby do diecézních oběžníků uvedli kontaktní adresy našich komunit s tím, aby s nimi administrátoři seznámili všechny věřící.

2. Všechny komunity ohlásí s nejméně čtvrtletním předstihem br. Purovi (adresa je v SC č.3) plánované požadavky na exercitátora. Kalendář exercicií bude pravidelně zveřejňován v Serafinské cestě tak, aby se mohli přihlásit i členové řádu, kteří dosud nejsou v některé komunitě nebo jejichž komunita exercicie nebude pořádát. Exercicie budou odstupňovány podle potřeby od prostých duchovních dnů až po regulérní více denní (min. tří denní) exercicie a přihlásit se mohou členové z obou oblastí. Současně ohlásí komunity br. Purovi případné požadavky na duchovní asistenty a ten je projedná s provinčními asistenty I.řádu.

JANOU MŮJOU MĚČÍTE....

Z redakční pošty

Ve vašich dopisech nás často žádáte, abychom uveřejnili informace o P. Janu Evangelistovi Urbanovi OFM. Tento františkánský kněz, který má zcela mimofédré zásluhy o náš řád a byl po dlouhá léta vydavatelem a šéfredaktorem časopisu Serafínský praporek, na který se snažíme naším časopisem navázat, je již delší dobu vážně nemocen, s velmi omezenou pohyblivostí. Duševně je však stále čilý a živě se účastní a sleduje všechno dění u nás. Pokusíme se od něj získat interview, které bychom otiskli v některém z příštích čísel Serafínské cesty.

- I -

Bratr Jan Chvála nám navrhl, abychom postupně otiskovali životopisy františkánských světců. Tento návrh jsme s radostí uvítali a již v tomto čísle jsme otevřeli novou rubriku Naše vzory. V ní budeme pravidelně otiskovat životopisy světců ze všech tří františkánských řádů a to z příslušného měsíce, kdy je jejich svátek.

- I -

Z dopisu br. Josefa Korbely z Ostravy vyjímáme:

"Požádali jsme pana děkana v Ostravě, jestli by nám mohl přidělit některou faru, kterou bychom si opravili a vzali do trvalého nájmu s tím, že při obsazování far by tam přišel kněz ze SFŘ.

Na návrh pana děkana nám olomoucké arcibiskupství přidělilo opuštěnou faru v Ostravě-Heřmanicích, které je zice v dezolátním stavu, ale vyhovuje tím, že je stranou centra a hluku, v příjemném tichém místě. Hned vedle je kostelíček sv. Marka, který je opravený. Vedle fary je veliká zahrada, kde chceme postavit poschoďový dům, v němž bychom měli sál, čtyři dvoupokojové byty pro rodiny našeho řádu, ale hlavně pokoje pro opuštěné, trpící a nemocné lidi, lidí věřících, kteří trpí v chudobincích, o které bychom se chtěli starat.

Na faru, kterou jsme teď začali opravovat, budou bydlet někteří naši svobodní bratři, kteří se budou starat o chod objektu i čeluhu nemocných lidí. Bude to pro ně zároveň takový klášter, kde budou nocí v tichu rozjímat a doplňovat to, co strati mezi lidmi. Jiní budou pracovat v sociální oblasti - někteří už teď dojíždějí do Krabyně, jiní pracují v krajské nemocnici stá.

Senzřejmě, že bude ještě hodně změn a to podle toho, jak se bude všechno vyvíjet. Jen prosíme pára, aby to bylo podle Jeho vůle! Všechno jde zatím podle plánu, hlavně mladí lidé jsou nadšení a pracují,

jak jen mohou, ale jeden háček to má. Korpolet činí více jak jeden milion korun. A tak všude "zebrám", ale zatím je to zlé. Věřím, že Pán, kterého miluji, nám pomůže, ale také vím, že se musíme přičinit."

K tomuto projektu citujeme ještě z dopisu Arcibiskupství olomouckého ze dne 14.9.1990: "Rekonstrukce stávající farní budovy a vybudování františkánského střediska vyžaduje značných finančních nákladů, které arcibiskupství nemůže hradit ze svých omezených finančních prostředků.

Upřímně žehnám všem, kteří jakýmkoliv způsobem pomohou a podpoří toto dílo.

Josef Hrdlička, světící biskup
olomoucký. "

Ředakce Serafínské cesty se domnívá, že tento dopis není třeba komentovat a že si naše komunity vytvoří svůj názor v souledu s vůlí našeho Pána semy.

Oznámení

Nezávislé studentské nakladatelství T.R.S. začalo vydávat nezávislou revue pro filozofické vědy "Nihil obstat". Dosud byla vydána tři čísla (0., 1. a 2.,). Z obsahu : K.Hauser:Co je opak vědění? Vádocnost; J.Zvěřina:Od ČSR k ČSSR; E.Rádl:Krise inteligence.

Pokud by měl někdo zájem, může si tuto revue objednat na adrese: K.Nestouřil, U 4. baterie 7, 16200 Praha 6.

- x -

Kdo chce a může pozvat na návštěvu do naší země, spojenců případně i s účastí na schůzce společenství, naše bratry a sestry z evropských zemí, pošlete nám do redakce adresu s udáním možnosti počtu návštěvníků (kvůli ubytování), země, z níž byste chtěli pozvat návštěvu, dorozumívací řeč a případně - pokud na tom záleží - i přibližné období návštěvy. Pošleme Vaše adresy národním radám příslušných zemí, které zařídí přízeň spojení s Vámi. Čím více se budeme sbližovat, tím lépe budeme plnit úkol řídit bratrství a pokoj.

- x -

Předplatné na rok 1991 je 60,- Kčs. Pokud máte zájem o zasílání Serafínské cesty i v příštím roce, zašlete, prosíme, tuto částku přílohou složenkou nebo poštovní poukázkou na adresu redakce.

Vydává: ALVEFNA pro sekulární františkánský řád

Adresa redakce a administrace: Tuniská 634, 160 00 Praha 6, tel. 363683

Šéfredaktor: Ing. Jiří Tůma

Členové redakční rady: P. Fr. In. Kubišek, OFM, Ivan Šimáček, Věra Eliášková
P. Oldřich Praetzel, OFMConv., P. Eliáš Stárek, OFM Cap.
Ivana Vostárková, Miloš Pěvřátíl, Ing. Jiří Šenkýř

Registrováno MK ČR pod č. MK ČR 333, MČ 47 412

Vychází s církevním schválením ministrů - provinciálů OFM, OFM Cap. a
OFMConv.

Cena 1 výtisku 5,- Kčs. Distribuce vlastní.

Objednávky a veškerou korespondenci zasílejte na adresu redakce.

Roční předplatné je 60,- Kčs + 12,- Kčs poštovné, čtvrtletní

předplatné je 15,- Kčs + 3,- Kčs poštovné.